

skal være betegnet, og formentlig ogsaa om, hvilke Oplysninger Anmeldelsen skal indeholde angaaende de Omstændigheder, som have foranlediget den.

Til § 16.

Hvor Skade er voldt ved en Forbrudelse, hjemler denne Paragraf Erstatningsfordringens Opretholdelse udover den ellers gældende Frist, forudsat at Forbruddet senere paatales af det Offentlige og Gerningsmanden dømsfældes. Bestemmelser i samme Retning findes i flere af de herhenhørende fremmede Lovbestemmelser. Reglen i andet Punktum er formet i Lighed med Reglerne i § 11, andet Led, § 12, andet Punktum, og § 13, tredje Punktum; den sigter til saadanne Tilfælde, hvor Erstatningsfordringen, enten ved nogens Forsømmelse eller fordi Erstatningens Fasthættelse vilde have medført Forhaling af Straffesagens Afgørelse, ikke er kommen under Paaskendelse under denne. Derimod har det ikke særligt været Meningen at hjemle, at Erstatning under særskilt Sag skulde efter den ellers gældende Præskriptionstids Udløb kunne faas tilkendt af nogen, der efter de gældende Regler overhovedet ikke vilde have kunnet optræde med Paastand om Erstatning under Straffesagen, — f. Eks. en Person, der i sin Tid uden Vedetlag har maattet lægge fra sig en Ting, han har købt af en Tyv, som nu er bleven tiltalt og dømt. Hvorvidt ogsaa saadanne Tilfælde maatte gaa ind under Reglen i andet Punktum, kan formentlig uden Skade staa hen til Afgørelse i mødende Tilfælde.

Til § 17.

Reglerne i denne Paragraf stemme med, hvad der er gældende Ret. En tilsvarende Bestemmelse er ikke optagen i det norske Udkast, idet paa den ene Side en udtrykkelig Udtalelse om, at Hovedfordringens Forældelse i Almindelighed har den ommeldte Virkning, er anset overflødig, og paa den anden Side en Regel herom er antagen ikke at kunne være ganske undtagelsesfri. Det antages imidlertid, at det, navnlig under Hensyn til de Regler, Lovforslaget giver om Forældelse af forfaldne Rentefrav m. v., vil være rettest — som det ogsaa er stet i Lov 28de Januar 1871 § 1 saa vel som i adskillige fremmede Love — deri at optage en udtrykkelig Udtalelse af den ommeldte Sætning, fra hvilken det heller ikke ses, at der vil kunne blive at gøre nogen virkelig Undtagelse; som en saadan vil det ikke kunne betegnes, at hvor der er vundet særskilt Grundlag for et alle-

rede forfaldet Beløb, vil Kravet paa dette ikke berøres af Paragraffens Regel (om et saadant Tilfælde overhovedet praktisk maatte kunne tænkes at forekomme, uden at det passerede samtidigt, har begrundet et nyt Udgangspunkt for Beregningen af Forældelsesfristen for Hovedfordringen).

Til §§ 18 og 19.

Med Bestemmelsen i § 18 kan jævnføres den svenske Lov af 1862 § 20, som fra denne Lovs Bestemmelser undtager „fordran hos bank eller allmänt penningeverk, efter sedel eller annan löpande förbindelse, som tryckt eller graverad utgifves“ og „medel, som blifvit indsatta i landränteri, i Rikets Ständers Bank eller Riksgäldskontor, eller under annan allmän vård.“ Uanvendeligheden af Lovforslagets Regler paa Statsforfrevninger (Nr. 2) følger allerede af § 21 og Forbeholdet i § 1; de ere nævnte her for at give Plads for en Udtalelse om, at Renter af disse Fordringer gaa ind under Bestemmelserne om Rentefordringer i §§ 3 og 4. Ogsaa om Fordringerne under Nr. 3 have, som tidligere omtalt, tilbørlig særskilte Bestemmelser i Fdg. 2den April 1817 §§ 4, 7 og 8 og Fdg. 11te September 1839 § 17, jf. Kgl. Resol. 3dje Februar 1804.

Bestemmelsen i § 19 hjemler nogle Undtagelser fra den Sætning, at en Vedtagelse, hvorefter Debitor vilde komme til at hæfte i længere Tid, end Lovens Forældelsesforfrifter medføre, er uforbindende. Denne sidste Sætning er det fundet ufornuddent, saaledes som stet i en Del fremmede Love, at give direkte Udtryk i Loven; den følger, naar ikke andet er sagt, af Forældelsesreglernes Djemed og er derfor ogsaa antagen under den nugældende Ret.

For Bestemmelserne i §§ 18 og 19 ligger blandt andet den sælles Tankegang til Grund, at Skyldnere som de, Talen her er om, have det i deres Magt at sørge for sig selv og ikke nødvendig trænge til det Bærn, som en legal Præskription giver. Med Bestemmelser, som gives eller vedtages for det enkelte Forhold, vil der derhos kunne tages bedre Hensyn til dettes Ejendommeligheder, end det kan stte i en almindelig Præskriptionslov. Saadanne Bestemmelser ville, for saa vidt angaar Fordringer paa Statskassen eller Statsindretninger, finde deres naturlige Plads i særlige Love. For private Institutioner vil regelmæssigt kontraktmæssig Vedtagelse kunne træde i Stedet. I de Obligationer, som ere udstedte af vore Kreditforeninger og lignende Indretninger, eller i